

нитъ отъ стъкло или пресувани предмети лесно се различаватъ. У тѣхъ всичкитѣ жгли сж закржглени, а не остри.

Голѣмитѣ стъкла на огледалата не се издуватъ, а се отливатъ. Така се добиватъ голѣми и дебели пластове, които сетне се изтъркватъ и излъскватъ.

Има различни видове стъкла. Напримѣръ, зеленикѣвото стъкло, отъ което се фабрикуватъ бутилкитѣ, се прави отъ простъ жълтъ пѣськъ, отъ сода и креда (тебеширъ). Въ обикновения пѣськъ се намира много ръжда, която предава на пѣська жълтъ цвѣтъ. Въ пещъта за топене на стъкло, жълтиятъ цвѣтъ се превръща въ зеленъ. Значи — зеленикавата отсѣнка на стъклото е вѣренъ признакъ, по който може да се открие присѣтствието на желѣзо въ стъклото.

За фабрикуване на бѣло стъкло се избира почистъ пѣськъ. А за фабрикуване на най-доброто стъкло се избира чистъ бѣлъ пѣськъ: вмѣсто сода се туря поташъ, а вмѣсто креда — чиста варъ, или минимумъ. Тогава се добива блестящо, като диамантъ стъкло, наречено *кристално стъкло*.

До тукъ разгледанитѣ стъкла иматъ свойството да се трошатъ, когато се ударятъ съ твърдъ предметъ. Затова и когато искаме да кажемъ, че едно тѣло не е издръжливо, казваме, че се троши като стъкло.

Има ли *нетрошливо стъкло*?

Има, и то съществува много по-отдавна, отколкото си предполагаеме.

А защо отъ такова стъкло не се приготвяватъ всички по-горе споменати стъклени предмети?

Защото тѣ ще струватъ скъпо, и фабрикитѣ, които биха ги произвеждали, трѣбваше да ограни-